

L'Art poetique

Ако искашъ да бжде живъ стихътъ ти и смутенъ,
о, поете съвремененъ, не живѣй на Парнасъ!
Боало нека вика, че за тебе Фебъ глухъ е,
че духътъ ти е мъртавъ, неподвиженъ Пегасъ.

Нека пѣе Верленъ, да пои и да храни
своя конь поетиченъ съсъ абсентъ и нюанси.
Не да блѣнешъ роденъ си, да ранявашъ и рани
да нанасяшъ, срѣдъ хората и отъ тѣхъ ти призванъ си.

На човѣка не трѣбватъ днесъ небесни създания,
протежета на музитѣ, Аполонови питомци.
Ако искашъ да бждатъ твойтѣ думи разбрани,
трѣбва не да пелтечишъ, а да стреляшъ съсъ стихове.

Слѣзъ спокойно и гордо отъ небето Парнасовско,
не съ паунска походка, а съсъ крачки на воинъ,
вижъ че тѣзъ, що отъ горе ти изглеждаха мравки,
сж отъ тебе по-хора, сж борци по-достойни.

Отвди тамъ, кждето съ грѣмъ работятъ моторигѣ,
де селяктъ съсъ ралото се зарива въ калѣта,
по бучащитѣ релси, де трептятъ семафоритѣ,
разпрѣсни свойтѣ думи нашироко въ свѣта.

Въвъ кълбата отъ пушекъ, що издишватъ машинитѣ,
срѣдъ грамадитѣ тежки отъ цементъ и отъ коксъ,
камѣри ти човѣка, милионенъ, единственъ,
погледни въвъ очитѣ му, стани съ него едно.